

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αν το **ΝΑΙ** ή **ΌΧΙ** έκρινε την «ευρωπαϊκή προοπτική» σύμφωνα με την κινδυνολογία του αστικού κόσμου και των κάθε λογής «ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩΠΗ», σήμερα που η ήττα του ΟΧΙ είναι γεγονός, **πως και δεν γιορτάζουν άραγε οι «νικητές»;** Τόσο εύκολα προσπερνούν μια επέτειο «εθνικής σωτηρίας» ή/και «αποφυγής της εθνικής συντριβής»;

Αν εκείνο το ΝΑΙ ή ΌΧΙ όριζε μια καθοριστική διχοτομία ανάμεσα στην προοπτική μιας βαθιάς ρήξης και στην πεπατημένη της υποταγής, τότε **πως γίνεται να μη γιορτάζουν οι οπαδοί της ρήξης αυτή την καθοριστική πολιτική στιγμή με τις τόσες ελπίδες;** Ασφαλώς η μετέπειτα μετατροπή του ΟΧΙ σε ΝΑΙ, συνεπώς η ήττα και ανατροπή ενός σημαντικού λαϊκού βήματος, δεν αποτελεί επαρκή λόγο για τη **σημερινή αφωνία**. Διότι και η εξέγερση του Πολυτεχνείου όπως και άλλες μάχες «χάθηκαν» στον εκάστοτε «παροντικό» χρόνο, αλλά γέννησαν υποθήκες νίκης που δοξάζονται ακόμη...

Τελικά το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2015 θα το καταπιεί η λησμονιά;

Τα καύσιμα των ευκολιών, έχουν ολοφάνερα τελειώσει.

Εκείνο το ΟΧΙ/ΝΑΙ κατά τη γνώμη μας αποτελούσε μια πρωτότυπη συνάντηση ενός μεγαλειώδους **ΔΥΝΑΤΟΥ να συμβεί υπό προϋποθέσεις** και ενός ακόμη πιο επιβλητικού **ΑΔΥΝΑΤΟΥ να πραγματοποιεί** στην (συγκεκριμένη) πολιτική πράξη.

Το ερώτημα της ΡΗΞΗΣ με την Ευρωπαϊκή Ένωση, με όλες τις συνέπειες αληθινές ή φανταστικές που θα μπορούσε να έχει, **τέθηκε ρητά**. Μόνο που **ΔΕΝ τέθηκε από το στρατόπεδο της ρήξης**, ούτε ως θέση, ούτε με την **προετοιμασία** και τις **προϋποθέσεις** που άρμοζαν σε μια τέτοια ρήξη.

Αρνήθηκε συνειδητά να το θέσει το **ΚΚΕ**, δεν το έθεσε από αδυναμία η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, δεν το

άγγιξαν πολύ περισσότερο άλλες δυνάμεις που είχαν χωθεί στις **φτερούγες του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ**. Δεν «επετράπη» να τεθεί και από αυτή την ίδια τη χρόνια ηγεμόνευση της «μέσης» αριστερής λαϊκής αντίληψης είτε από τον «ευρωπαϊσμό», είτε από τη λογική των διαδοχικών ρήξεων και του «βλέποντας και κάνοντας». Της αριστερής εκδοχής αντίληψης των **«μειωμένων προσδοκιών»**....

Αντίθετα, το ερώτημα της ρήξης, με δεδομένη την απουσία ενός συνειδητού μετώπου και στρατοπέδου ρήξης, **το έθεσε με δική του πρωτοβουλία και με τους δικούς του όρους ο αντίπαλος**. Σε δύο εκδοχές, **καταλαμβάνοντας ηγεμονικά και τους δύο θεσμικούς πόλους του ΝΑΙ/ΟΧΙ**:

Από τη μια οι Σόιμπλε, Μέρκελ και γενικά τα αρπακτικά της ΕΕ και της ευρωζώνης και του αστικού κόσμου στην Ελλάδα.

Από την άλλη η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, η οποία είχε εκ των προτέρων αποφασίσει να γονατίσει το διάχυτο αλλά μη συνεκτικό πνεύμα λαϊκής αντίστασης.

Το δημοψήφισμα το αποφάσισε και το ηγεμόνευσε μια κυβέρνηση που είχε προκαθορίσει την υποταγή και την «ανανέωση» των μνημονίων.

Ο λαός έκανε κάτι όχι απλά μεγάλο, αλλά μεγαλειώδες.

Στο ερώτημα της ρήξης, παρότι μπήκε από τον αντίπαλο και χωρίς όρους ρήξης, απάντησε με ένα μεγάλο **ΝΑΙ ΣΤΗ ΡΗΞΗ**, με τις τράπεζες κλειστές, τα λαϊκά κίνημα ήδη καθηλωμένο και την κυβέρνηση ήδη παραδομένη με το περιβόητο κείμενο των 47 σελίδων που κατά 95% ήταν το ίδιο με το κείμενο της τρόικας.

Το επιχείρημα **«δεν τραβάει ο κόσμος»**, μόνιμη επωδός της διαχειριστικής αριστεράς κάθε είδους, δέχτηκε τεράστιο πλήγμα.

Ο μύθος του «πατριωτικού μετώπου» των Ελλήνων «ενάντια στους ξένους» έξω από κάθε ταξική οπτική, ξεθώριασε μπροστά στην εικόνα της ενότητας του αστικού κόσμου υπέρ του ΝΑΙ, υπέρ της ΕΕ και των μνημονίων της, με βρώμικο έπαθλο την καθήλωση της εργατικής δύναμης.

Το μεγαλειώδες εκείνο ΟΧΙ, περιποιεί τιμή στο πνεύμα της αντίστασης των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και σε όσες μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς έδωσαν μάχη για αυτό, επιδιώκοντας ταυτόχρονα την αποκάλυψη καταδίκη της

κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτή όμως είναι μόνο η μία όψη.

Η **ευκολία μετατροπής του ΟΧΙ σε ταπεινωτικό ΝΑΙ** από την κυβέρνηση, ανέδειξε τις μεγάλες **αδυναμίες και ευθύνες της κομμουνιστικής αριστεράς.**

Δεν πρόκειται κυρίως για την **αδυναμία αποτροπής** αυτής της εξέλιξης το Σεπτέμβρη του 2015 όπως με αφέλεια λέγεται.

Αντίθετα, συμπύκνωσε το **γενικό στρατηγικό έλλειμμα** μα και το **πολιτικό έλλειμμα της κρίσιμης περιόδου 2010-2015** στην οποία υπήρξαν εξεγερτικά στοιχεία και δυνατότητες.

Φανέρωσε ανάγλυφα την **ατολμία (ή και άρνηση), να τεθεί ζήτημα εξόδου από την ΕΕ** και γενικά το **ζήτημα της ρήξης**, αφήνοντας την πρωτοβουλία και την ηγεμονία και στο ΝΑΙ και στο ΟΧΙ στις συστημικές δυνάμεις.

Αποκάλυψε τον **μονοδιάστατο σχεδόν κοινοβουλευτικό προσανατολισμό** (πάντα με κινηματικό υπομόχλιο) και την έλλειψη προσανατολισμού στην λαϊκή οργάνωση με αντιθετικούς θεσμούς και όργανα προς την κυρίαρχη πολιτική μα και την θεσμική αντιπολίτευση τύπου ΓΣΕΕ κλπ.

Έβγαλε στην επιφάνεια όχι μόνο **αυταπάτες για τον αστικό μνημονιακό χαρακτήρα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ**, αλλά και για τη δήθεν «ιστορική δυνατότητα», να ηγηθεί η κυβέρνηση του, «αιχμάλωτη από τις λαϊκές διαθέσεις», στη μεγάλη ρήξη, «ακόμη και αν δεν την ήθελε», λόγω μιας «δυναμικής» της τελευταίας μεταφυσικού τύπου.

Με τούτα και με εκείνα, δύο μόλις χρόνια μετά, σε καμιά πλατεία δεν ανεμίστηκαν λάβαρα ούτε του ΝΑΙ ούτε του ΟΧΙ. Και αυτό δεν είναι ζήτημα οργανωτικών επιλογών κομμάτων, ομάδων ή ρευμάτων.

Οι συστημικές δυνάμεις επουδενί δεν πρόκειται να γιορτάσουν τη «νίκη» τους, σε ένα πεδίο όπως αυτό του δημοψηφίσματος, που αποτελεί για αυτούς **ναρκοπέδιο** και μακροπρόθεσμο κίνδυνο. Και αυτό πρέπει να το λάβουμε υπόψη μας και να αναρωτηθούμε γιατί διστάζουμε να θέσουμε ψηλά και δυνατά το **ζήτημα του δημοψηφίσματος για την έξοδο από την ΕΕ, με όρους λαϊκής οργάνωσης και ρήξης.**

Από την άλλη, οι δυνάμεις της ρήξης, κάθε είδους και απόχρωσης, αναστοχάζονται τους

όρους που μια «ήττα» γεννάει νέες εφόδους και νίκες. Και αυτός ο αναστοχασμός οφείλει να είναι βαθύς υπερβαίνοντας τις ευκολίες περί ξαφνικής «μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ», «προδοσίας του Τσίπρα» ή «πραξικοπήματος». Κάτι παραπάνω από δίκαια και απαραίτητα τα αναθέματα προς τους άλλους (που ωστόσο **έπεισαν** και μάλιστα πανηγυρικά και δεν επέβαλαν με τανκς και πραξικόπημα). Ας μείνουμε ωστόσο μακριά από τη συσκότιση των ευθυνών και ας τολμήσουμε τον εντοπισμό λαθών και αδυναμιών.